USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **N. T. P.**, zastoupena Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské nám. 808/66, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 10. 2022, č. j. 61 A 8/2022-42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 3. 2022, čj. MV-29194-4/SO-2022 (dále též „napadené rozhodnutí"), žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „ministerstvo") ze dne 13. 10. 2021, č. j. OAM-16142-34/PP-2020 (dále též „prvostupňové rozhodnutí"). Ministerstvo zamítlo podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále též „zákon o pobytu cizinců") žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu, neboť se dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR tím, že účelově uzavřela manželství (§ 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců). Současně žalobkyni stanovilo lhůtu k vycestování v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud") shora označeným rozsudkem zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti shora označenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
[4] Předně namítala, že krajský soud nesprávně a nedostatečně vypořádal jednotlivé žalobní námitky. Rozporovala závěry, dle nichž byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázala na to, že posouzení, zda jde o manželství účelové, je otázkou skutkovou a správní orgány proto musí zjistit skutkový stav v takovém rozsahu, aby o závěru o účelovosti manželství neexistovaly důvodné pochybnosti. Platí přitom vyvratitelná domněnka, že cizinec, který řádně doložil uzavření sňatku, jej neuzavřel s úmyslem obcházet zákon. Důkazní břemeno ohledně prokázání opaku leží výhradně na správních orgánech. Domnívala se, že v jejím případě správní orgány důkazní břemeno stran účelového uzavření manželství neunesly. Zdůraznila, že je držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť jí byla vydána zaměstnanecká karta.

[5] Správní orgány i krajský soud podle stěžovatelky nesprávně hodnotily provedené důkazy, pokud přikládaly neúměrně vyšší váhu údajným rozporům ve výpovědích v jednotlivých detailech a na druhé straně bagatelizují veškeré odpovědi, na kterých se manželé shodli s nepřezkoumatelným odůvodněním, že se tito mohli na shodných odpovědích domluvit. Jednotlivé rozpory považovala za drobnější, nikoliv zásadní, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.

[6] Namítala také, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života, jakož i jejích rodinných příslušníků (nezl. K. N. a manžela I. Š.). Hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí provedly správní orgány nesprávně a nedostatečně a tyto dopady bagatelizovaly. Byla přesvědčena, že rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu nesplňují požadavek vyplývající z čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte řídit se svém rozhodování nejlepším zájmem dítěte, neboť se opomněly zabývat možným dopadem rozhodnutí do života nezletilého syna. Zároveň považovala za nesprávný závěr, že správní orgány nemusely k této otázce provádět bližší dokazování, neboť je notorietou, že takto malé dítě by mělo být v péči matky. Přitom však z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by tuto skutečnost za notorietu považovaly, a to i s ohledem na absenci úvah stran možného porušení ústavně zaručeného práva občana nebýt nucen k opuštění vlasti podle čl. 14 odst. 4 věty druhé Listiny základních práv a svobod. V návaznosti na odvolací námitku se pak žalovaný s touto okolností vypořádal zcela nedostatečně poukazem na možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území, na jehož vydání však není právní nárok a závisí na správním uvážení ministerstva. Konečně uvedla, že ve vztahu k přiměřenosti se navíc domnívá, že zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je v rozporu s právem na respektování soukromého a rodinného života stěžovatelky a jejích rodinných příslušníků, zaručeným čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s právy, která vyplývají z institutu občanství Evropské unie zakotvenými zejména v SFEU a Směrnicí 2004/38/ES. S ohledem na uvedené navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Zdůraznil, že nelze akceptovat postup cizince, který se snaží dosáhnout povolení k pobytu na území účelovým jednáním (v daném případě účelovým uzavřením manželství). K námitce posouzení přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do života nezletilého syna stěžovatelky poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-44, dle kterého je potřeba respektovat smysl a účel zákona. Trval na tom, že udělení pobytového oprávnění v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem, nelze odůvodnit „pouhým odkazem" na ochranu soukromého a rodinného života. Přitom dodal, že děti nelze využívat jako prostředek k získání povolení k pobytu na území jiného státu.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[9] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložila žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány i krajský soud důkladně posoudily tvrzený zásah

do soukromého a rodinného života stěžovatelky, resp. důsledky povinnosti opustit území EU pro stěžovatelku a jejího nezletilého syna. Stejně tak řádně odůvodnily rozpory v jednotlivých výpovědích stěžovatelky a jejího manžela, kdy tyto se v podstatných skutečnostech lišily (např. neshody o době seznámení, přestěhování, průběhu těhotenství aj.). Krajský soud argumentaci správních orgánů náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

[13] Nejvyšší správní soud dodává, že i skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v souladu s judikaturou, srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66. Žalovaný zohlednil všechny tvrzené skutečnosti a nezaložil své rozhodnutí pouze na obecných faktech. Důkladně se zabýval všemi okolnostmi daného případu, přičemž reflektoval zcela konkrétní (stěžovatelkou tvrzené) okolnosti, na které nahlížel v souladu s právní úpravou a konstantní judikaturou (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, č. 2406/2011 Sb. NSS, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28). Žalovaný si obstaral i dostatek podkladů pro posouzení účelovosti uzavřeného manželství.

[14] Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu*. Povolení k přechodnému pobytu se vydává formou průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců *k žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie je žadatel povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. a), d), e) a doklad potvrzující, že pobývá na území společně s občanem Evropské unie*.

[15] Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže *„se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.“*

[16] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka podala dne 8. 9. 2020 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, k níž přiložila kopii oddacího listu vystaveného Městským úřadem Vyšší Brod, dle něhož uzavřela dne 29. 8. 2020 manželství s I. Š., občanem České republiky. Žádost byla zamítnuta rozhodnutím ministerstva ze dne 13. 10. 2021, neboť se stěžovatelka dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím, že účelově uzavřela manželství a současně jí byla stanovena lhůta 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.

pokračování

[17] Převážná část argumentace stěžovatelky následně spočívá v tom, že správní orgány i krajský soud chybně vyhodnotily přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky a účelovost uzavření manželství s panem Š. Tato otázka byla posouzena plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se danou problematikou zabýval mnohokrát.

[18] K namítanému nesprávnému posouzení otázky dostatečného zjištění skutkového stavu, a to jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení před žalovaným, je nutno uvést, že zdejší soud nepochybuje o tom, že ve vztahu pana I. Š. a stěžovatelky (rovněž i nezl. syna stěžovatelky) úvahy správních orgánů i krajského soudu korespondují se skutkovým stavem zjištěným v řízení. Stěžovatelka má pravdu v tom, že důkazní břemeno stran účelovosti manželství leží na žalovaném, avšak kasační soud neshledal v této oblasti žádné pochybení. Ministerstvo i krajský soud se s argumentací stěžovatelky podrobně vypořádaly. Vyložily kritéria posuzování, zda se cizinec dopustil obcházení zákona účelovým uzavřením manželství. Zdejší soud odkazuje především na body 35 až 37 napadeného rozsudku, kde krajský soud uvádí stěžejní okolnosti svědčící o účelovosti uzavřeného manželství.

[19] Za účelově uzavřené manželství je možné označit pouze takové, které je uzavřeno výlučně za účelem získání pobytového oprávnění (srov. bod 28 odůvodnění směrnice 2004/38/ES). Při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobytového oprávnění a na úmysl nevést společný manželský život (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40). Při posuzování manželství je třeba mít vždy na zřeteli, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem. Za účelově uzavřený proto nelze označit každý sňatek cizince s občanem EU, který v očích správního orgánu nedosahuje kvality ideálního modelu manželského vztahu, nebo který manželé uzavřeli mj. i z důvodu řešení pobytové situace cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39).

[20] V souzené věci nelze odhlédnout od závažných skutečností, které ve svém souhrnu jasně ukazují na závěr, že skutečným a jediným účelem uzavření manželství bylo obejít cizinecký zákon a získat pobytové oprávnění. Nejvýraznějšími indiciemi bylo datum uzavření sňatku pouhých 11 dní před podáním žádosti a 19 dní před narozením syna stěžovatelky, do jehož rodného listu tak byl zapsán I. Š. a nezletilý tím získal občanství České republiky. Stěžovatelka přitom správnímu orgánu nepředložila kromě oddacího listu žádné důkazy prokazující existenci jejího vztahu s manželem. Manželé nemají společný komunikační jazyk. Lze odkázat na průběh pobytových kontrol ze dne 17. 12. 2020 a ze dne 29. 12. 2020, z nichž jednoznačně vyplynulo, že stěžovatelka původně neměla žádné povědomí o místě, kde se v danou chvíli nachází její manžel, stejně jako skutečnost, že fakticky společně v daném místě nebydlí – v pokoji, kde mělo být pečováno o nezletilého, se nenacházely věci svědčící o péči a běžném životě (stěžovatelka měla být na procházce), naopak se tam mj. nacházely kufry, o jejich obsahu a důvodech, proč tam jsou, se stěžovatelka a její manžel neshodli. Obdobně lze poukázat např. na to, že stěžovatelka vůbec neví o tom, že její manžel má velkou jizvu na břichu a malé tetování. Stěžovatelka a pan Š.

se taktéž prakticky vůbec neshodli na době seznámení (rozdíl ve výpovědích činil takřka jeden rok), místě a průběhu gynekologických vyšetření v době stěžovatelčina těhotenství apod. Ani odpovědi, na kterých se manželé při výpovědích shodli, nemohou zvrátit výše uvedené nesrovnalosti.

[21] Lze tedy uzavřít, že závěr správních orgánů a krajského soudu nebyl postaven pouze na několika drobných nesrovnalostech, jak tvrdí stěžovatelka, ale na komplexním řetězci nepřímých důkazů, který jako jediné rozumné vysvětlení jednání manželů nabízí právě to, že jeho základním cílem bylo získání přechodného pobytu stěžovatelky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39). Stěžovatelka naopak zásadní okolnosti, které správní orgán vedly k uvedenému závěru, nikterak věrohodně nevysvětlila (např. z jakého důvodu uzavřela manželství 11 dní před podáním žádosti a 19 před narozením nezletilého syna). Pokud by se stěžovatelka nevdala za občana Evropské unie, jen stěží by mohla žádat o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 87b zákona o pobytu cizinců. Na této skutečnosti nemůže ničeho změnit ani to, že má stěžovatelka povolený dlouhodobý pobyt z důvodu získání zaměstnanecké karty. Správní orgány správně vycházely především z výpovědí stěžovatelky a jejího manžela a také z výsledků pobytových kontrol. Nejvyšší správní soud nepopírá, jak už bylo konstatováno, že v řadě otázek se oba manželé shodli, nicméně s ohledem na vícero podstatných rozporů v zásadních okolnostech jejich společného života se jako jediné rozumné vysvětlení nabízí právě to, že stěžovatelka a její manžel neměli a nemají v úmyslu vést společně manželský život a že jejich základním cílem bylo získání povolení k pobytu stěžovatelky. Pokud se poté týká přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, je třeba připomenout, že rodinný život vzniká za předpokladu existence skutečného manželského svazku. Závěr o účelově uzavřeném manželství proto pojmově zásah do rodinného života (ve smyslu soužití stěžovatele a jeho putativního manžela) vylučuje.

[22] K samotnému nesprávnému posouzení přiměřenosti dopadů zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území ČR do soukromého a rodinného života (ve vztahu k nezletilému) Nejvyšší správní soud uvádí, že povinností vycestovat ze země, kde má stěžovatelka nezletilého potomka, občana Unie, se již opakovaně zabýval Evropský soud pro lidská práva (srov. např. rozsudek ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku* ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99 nebo rozsudek ve věci *Nunez proti Norsku* ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09). Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života plyne přímo z § 87f odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Obecně lze konstatovat (a to i v intencích Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), že za nepřiměřený zásah by mohlo být považováno např. to, že by došlo k oddělení rodičů od svých nezletilých dětí a naopak (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Povinnost zkoumat přiměřenost platí i za situace, pokud je rodiči nezletilého občana ČR, který o tohoto nezletilého výlučně pečuje, uložena povinnost opustit území. Je v rozporu s čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (jakož i s čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie), aby byl občan nucen opustit svoji vlast.

[23] V posuzované věci nelze odhlédnout od toho, že stěžovatelka je osobou výlučně pečující o nezletilého syna. Pokud by stěžovatelka byla nucena území ČR opustit, nastala by situace, kdy by zde její nezletilý syn zůstal, přičemž by byl od matky odloučen a není zde

osoba, která by o něj mohla pečovat, nebo situace, kdy bude za účelem společného rodinného a soukromého života fakticky nucen se stěžovatelkou vycestovat. První varianta je však v rozporu s nejlepším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, a druhá zase v rozporu s čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-40).

[24] Nelze pominout, že stěžovatelka svým jednáním obcházela zákon o pobytu cizinců, pročež jí byla ze strany ministerstva zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Stejným rozhodnutím ministerstvo stanovilo stěžovatelce lhůtu k vycestování v délce 35 dnů. V kontextu doposud uvedeného je třeba dopět k závěru, že z napadeného rozhodnutí pro stěžovatelku definitivně nevyplývá nucené vycestovaní. Z uvedeného je tak zřejmé, že ani rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, ani povinnost opustit území není přímým zásahem do práv stěžovatelky a jejího nezletilého syna, neboť nevede k nucenému vycestování z území ČR. Napadené rozhodnutí sice neposkytlo stěžovatelce pobytové oprávnění, nicméně z něj lze dovodit, že tento „výsledek“ není definitivní. Nadto, jak sama stěžovatelka uvedla, disponuje dlouhodobým pobytovým oprávněním v důsledku toho, že je držitelkou zaměstnanecké karty.

[25] Krajský soud v souvislosti s povinností vycestovat navrhl možná řešení, přičemž specifikoval i to, jaké důsledky to pro stěžovatelku bude mít. Odkázal při tom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to na rozsudek ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, který uvedl, že lhůta k vycestování je lhůtou, v níž je stěžovatelka povinna se dostavit na pracoviště ministerstva za účelem udělení výjezdního příkazu (§ 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Tyto závěry nadto potvrdil i Ústavní soud v usnesení ze dne 3. 5. 2022, sp. zn. I. ÚS 7/22.

[26] V projednávané věci tak Nejvyšší správní soud dospěl ke shodnému závěru, jako krajský soud, že nemožnost stěžovatelky vycestovat ze shora uvedených důvodů sama o sobě nezakládá nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života jak jejího, tak jejího nezletilého syna. Je zřejmé, že k určitému zásahu do rodinného a soukromého života dojde, je však nutné zohlednit okolnosti, za kterých nedošlo k povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Posouzení nejlepšího zájmu dítěte neznamená absolutní povinnost vydat vždy rozhodnutí jen z pohledu souladu s nejlepším zájmem dítěte. Je nutné činit rozdíl mezi rozhodnutími, která se týkají přímo práv a povinností dítěte a rozhodnutími majícími na dítě dopad nepřímý (srov. nález sp. zn. IV. ÚS 950/19). S tímto závěrem se ztotožnil i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 3. 5. 2022, sp. zn. I. ÚS 7/22. Krajský soud správně uvedl, že stěžovatelce není rozhodnutím ministerstva a zamítnutím odvolání proti danému rozhodnutí znemožněno realizovat svůj soukromý a rodinný život na území ČR, jakož i to, že z těchto rozhodnutí neplyne ani žádný zákaz pobytu. Z toho důvodu tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí a rozsudek krajského soudu ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života hlediska uplatněných kasačních námitek obstojí.

[27] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky, jakož ani existenci

pochybení krajského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Napadený rozsudek koresponduje s ustálenou judikaturou, která dává odpověď na kasační a v konečném důsledku rovněž žalobní námitky. S ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2023

David Hipšr
předseda senátu